

Svenska med baby

Stämningen är uppsluppen, glad. Vi fikar. Några småpratar, något barn ammas, ett annat tultar runt på golvet, någon gråter. Alla i ständig rörelse. Småbarnsliv helt enkelt.

Vi är ett härligt gäng som efter att ha träffats drygt en timme varje tisdagsförmiddag nu börjat lära känna varandra. Jag som gruppledare, de andra som deltagare, vi alla som mammor. Vi har avhandlat klassiska föräldraämnen som mat och (bristen på) sömn. Vi har provat på babymassage och vi har besökt bibliotek.

Vi har pratat och skrattat, missförstått varandra ibland, men förstått varandra desto mer, även om orden ibland blivit fel. Vi har lärt av varandra och tillsammans har vi sett och glatt oss åt de framsteg våra barn gjort under dessa månader.

Någon som lärt sig gå, någon som kan vända sig och ytterligare någon som från att ha varit väldigt blyg nu i slutet med stort leende tar sin plats i gruppen med självförtroende och självklarhet.

Idag är terminens sista träff, vi har lite lyxigare fika och har besök av en sångpedagog. Vi skrattar, sjunger och gör rörelser tillsammans. "Hejsan, hejsan kompis, låt oss höra ditt namn". Vi hittar på rörelser till våra namn, vi sjunger på olika språk, men mest skrattar vi.

När vi säger hej då och tack för idag hoppas jag att vi ses igen. Kanske på Svenska med baby men ännu hellre på stan eller i lekparken. Att vi stannar upp och säger "hejsan, hejsan kompis, jag vet redan ditt namn".

Jag vet varför jag och min dotter går hit varje tisdag. För oss är det mötet med andra människor, andra kulturer, andra föräldrar, andra bebisar, att vi kan skratta ihop, som gör de där tisdagarna roliga och viktiga.

Men varför kommer de andra hit? Jag har pratat lite med Hanan, Izabel och Manal om det, och med min gruppledarkollega Viveka.

Hanan med sonen Ahmad, 11 månad:

Hanan kommer från Syrien och har nu bott i Sverige i tre år. Hon är gift och sonen Ahmad är hennes första barn. Jag frågar henne vad det är som gör att hon gärna kommer till våra träffar.

"Det är roligt, min bebis var lite rädd innan när han träffade främmande personer. För vi träffade inte mycket folk och inte andra bebisar. Men nu har han blivit bättre och bättre och det är jättebra även för mig. Min son ska börja på förskola i januari och jag ska också börja skolan då och det är bra att han träffar människor. Här är det lätt att våga prata, det gör inget om jag säger fel."

Izabel med dottern Vida, 4 månader:

Izabel och jag sitter bredvid varandra i soffan på biblioteket. Izabel ammar Vida och min flicka halvsover i min famn. Izabel flyttade till Sverige från Brasilien för drygt ett år sedan.

"Jag känner mig välkommen. Jag tycker att det är jättebra eftersom ni pratar så sakta och vill veta saker om oss. Jag går hit för att träna språket och för att träffa svenskar. Jag kan inte studera så mycket nu eftersom jag har Vida, så detta är viktigt eftersom jag kan träna och höra svenska. När jag har Vida är det svårt att lämna huset, men här finns en plats där jag både kan passa henne och prata svenska. Att kunna amma och öva på språket på samma gång, det är så bra."

Manal med sonen Adam, 7 månader:

Manal har bott tre år i Sverige och har flyttat hit från Syrien. Förutom Adam har hon tre barn till.

"Jag tycker det är jättebra för mig och min baby. Jag är glad åt att få träffa så många kvinnor från olika länder. Jag känner inga andra från Sverige och inte så många som har barn heller. När det inte är några träffar sitter jag hemma. Jag vill gå på öppna förskolan men det är svårt att gå dit själv, jag har inga kompisar att gå med. Jag blir blyg men på Svenska med baby är det lättare. Jag vill sitta med er som jag känner,

jag blir glad och då kan jag prata. Nu har jag inte pratat svenska på många dagar och då blir jag sämre, jag behöver öva mig."

Viveka med dottern Linn, 7 månader:

Viveka och jag har delat på uppdraget som gruppledare.

"Dels var det för det sociala, att ha något att göra när jag var föräldraledig med Linn. Men framförallt för att göra något som är meningsfullt, för andra och för mig själv. Det har varit så himla roligt och givande. Sen var det jobbigt i början, jag önskade att det skulle komma hit så många som möjligt, jag ville ut och sprida det. Och där hade jag svårt att sätta en gräns för hur mycket jag skulle göra, för detta är ju ideellt och frivilligt. Sen minns jag första träffen, det var svårt, ingen förstod mig för jag pratade så fort och alla bara undrade vad jag sa. Det kändes dumt och jag blev frustrerad. Men sen har det blivit så bra. Jag vill göra någon form av samhällsinsats och det har varit fint att se mammorna som varit här och hur kul vi haft det. Att se hur alla har växt och börjat våga prata svenska. Jag känner en inre tillfredställelse i att det varit något gott som jag är med och skapar."

Text & bild: Frida Carlsson